

ALAPTANÍTÁSOK

Imádság 4. - Ima egy szívvel-lélekkel

Apostolok Cselekedetei 16:22-25

„És velük egyben feltámada a sokaság ellenük. A bírák pedig letépetvén ruháikat, megvesszőztetéék őket. És miután sok ütést mértek rájuk, tömlöcbe veték őket, megparancsolva a tömlöctartónak, hogy gondosan őrizze őket. Ki ilyen parancsolatot vévén, veté őket a belső tömlöcbe, és lábaikat kalodába szorítja. Éjfél tájban pedig Pál és Silás imádkozván, énekel dicsőíték az Istent. A foglyok pedig hallgatják vala őket.”

A dicsőítés imafajtáján vagyunk.

Az ima jellemezte a korai gyülekezetet. Pál és Silás imádkozván énekel dicsőítették az Istent.

Mitől érezték vajon úgy, hogy boldogságban énekeljenek Istennek? Az biztos, hogy semmi nem okozta az örömeiket a történetekben.

Az Evangélium örömhírét hirdették. Mit kaptak érte? A bírák elé állították őket, elítélték őket, megverték őket, és utána börtönbe, tömlöcbe vetették őket, és lábaikat kalodába szorították. A hátuk fáj a véres sebektől, testük minden részében fájdalom volt.

De vajon siránkozva, kesergéssel ültek-e a börtönben, kérdező az maguktól, hogy: *vajon miért történt mindez mivelünk?*

A Biblia azt mondja, hogy dicséretet énekeltek Istennek.

Ha esetleg velünk történt volna meg mindez a megpróbáltatás, lehet, hogy nem énekelünk volna.

Éjfél tájban Pál és Silás siránkozva, panaszkodva kérdezték Istentől, hogy vajon miért történt minden mivelünk?

Az ő beszélgetésük talán így zajlott:

-Pál, még mindig ott vagy?

-Persze, hogy itt vagyok, hol máshol lehetnék? Megmondom neked, bizony nagyon fája hátam. Nem értem, hogy Isten miért bocsátotta mindezt mireánk?! Tudja Isten, hogy Őt szolgálom, és minden tőlem telhető legjobbat megtettem.

Tudjátok, ez a fajta hozzáállás és magatartás még nagyobb bajba sodorta volna őket, ahelyett, hogy onnan kivezette volna őket.

Nagyon sokat tanulhatunk ebben a történetben Páltól és Silástól, mert végül is bajban voltak, fájdalomban volt a testük, és börtönben voltak. Mondhatnánk, hogy egy nagyon sötét helyzet volt - és nem is vádolhattuk volna őket, ha elbátortalanodnak.

Pál és Silás ugyan börtönbe került, de nem hagyták, hogy a börtön hatással legyen rájuk.

Ez az oka, hogy nagyon sok ember legyőzötté válik. Mert a baj mindenki felé jön, de a bajokhoz való hozzáállásunk az, amely végül eldönti, hogy a vesztsébe, vagy a győzelembe megyünk-e. Hogy hogyan *tekintünk* a helyzetre – az határozza meg, hogy hogyan jövünk ki abból.

Pál és Silás esetéből tanulságot vehetünk, és segíthet nekünk, hogy a mi sötét óráinkból is kijöhessünk - amikor *mi* kerülünk megpróbáltatásokba, amikor az élet viharai nagy hullámokban kísértenek minket.

Pál és Silás Filippiben volt. Egy szabadságot töltöttek ott? Nem szabadságot töltöttek ott, az Úr munkáját végezték. Nem Isten akaratán kívül voltak.

Az első dolog, hogy amikor az emberek megpróbáltatásokba kerülnek, rögtön arra gondolnak, hogy: *bizonyára Isten akaratán kívül vagyok, mert különben ezek a rossz dolgok nem történtek volna meg velem.*

Pál és Silás esetében ez nem igaz, hiszen pont Isten akaratában voltak.

Ha úgy mérnénk fel, hogy Isten akaratában vagyunk-e, hogy mennyi megpróbáltatás és nehézség kerül az utunkba, akkor azt mondhatnánk, hogy Pál és az apostolok soha nem jártak az Úr akaratában. Pál eltévesztette az Úr akaratát - ilyen mérce szerint - a kezdettől a végig.

Az Ige azt mondja, hogy éjfél tájban Pál és Silás imádkozott, és dicsőítették, énekeltek Istennek, és a többi fogoly pedig a börtönben hallgatta őket.

Tehát nem csöndesen tették ezt. Hangoosan, szívük teljességéből dicsőítették Istent, a szívükből. Nem csak a foglyok hallották meg az ő dicsőítésüket, hanem Isten is meghallotta.

Hiszen a 26. versben ezt olvassuk:

Apostolok cselekedetei 16:26

„És hirtelen nagy földindulás lett, úgyannyira, hogy megrendülének a tömlőc fundamentumai; és azonnal megnyílnak az ajtók mind, és mindnyájuknak a bilincsei feloldódnak.”

Megszabadulás jött az útjukba, miközben dicsőítették Istent.

Megnézünk most egy-két ószövetségi dicsőítő éneket - miközben harcban voltak. Megnézzük Josafát király esetében az Ószövetségben, hogyan fordult az Úrhoz, és sírt fel a szíve Istennek, és hogy válaszolta meg imáját az Úr.

2Kronikák 20:15-22

„És monda: Mindnyájan, akik Júdában és Jeruzsálemben lakotok, és te Jósafát király, halljátok meg szómat! Így szól az Úr néktek: Ne féljetek és ne rettegjetek e nagy sokaság miatt; mert nem ti harcoltok velük, hanem az Isten. Holnap szálljatok szembe velük! Ímé, ők a Cic hágóján fognak felmenni, és rájuk találtok a völgynek szélénél, a Jeruel pusztájával szemben. Nem kell néktek harcolnotok, hanem csak álljatok veszteg, és lássátok az Úrnak szabadítását rajtatok. Júda és Jeruzsálem, ne féljetek és ne rettegjetek! Holnap menjetek ellenük, mert az Úr veletek lesz. Akkor Jósafát meghajtá fejét a föld felé, s Júda és Jeruzsálem lakói leborulának az Úr előtt és imádák az Urat. A kéhátiták fiai közül és a kóriták fiai közül való leviták pedig felállának, hogy az Urat, Izrael Istenét nagy felszóval dicsérjék. És reggel felkészülvén, kimenének a Tékoa pusztájára; és mikor kiindulnának onnan, megállta Jósafát, és monda: Halljátok meg szómat, Júda és Jeruzsálemben lakozók! Bízattok az Úrban, a ti Istenetekben, és megerősít benneteket; bízattok az Ő prófétáiban, és útjaitok beteljesednek! Tanácsot tartván pedig a néppel, előállítá az Úr énekeseit, hogy dicsérjék az Ő szentségének ékességét, a sereg előtt menvén, és mondják: Tiszteljétek az Urat, mert örökkévaló az Ő irgalmassága; És amint elkezdették az éneklést és a dicséretet: az Úr ellenséget szerze az Ammon fiai és a moábiták és a Széir hegyén lakozók ellen, akik Júdára jövének, és megverettetének.”

Az Úr Jézus az emlékezetembe hozott egy állítást, még a Bibliaiskolám idejéből: amikor először hallod meg a rossz híreket, akkor nagyon kell figyelned a szádat, mert azzal a rossz hírrel nem szabad, hogy egyességbe kerülj - és ami először kijön a szádon, azt fogod megkapni!

Emlékezzetek arra, amikor Jairus, a zsinagógafők egyike Jézushoz ment, és a haldokló lányáért kért segítséget, és miközben úton voltak a házhoz, jött a rossz hír, hogy: *a lányod meghalt*. Jézus annyit mondott csak Jirusnak: *„ne félj, csak higgy!”*

Úgyhogy nagyon figyelj, amikor rossz hírrel érkeznek hozzád! Figyeld a szádat, mert meglesz néked, amit mondtál - az első, amit kimondtál.

Josafát király tudta, hogy az ő hadserege nem tud megállni az ellenség hadseregével szemben, de azt tudta, hogy az ő Istene több mint elegendő az ellenséggel szemben. Egy ima-összejövételt szervezett meg, és az emberek imádkoztak és böjtöltek. És egy fiatalemberre ereszkedett alá Isten Szent Szelleme, és az illető prófétált, és így szólt az Úr rajta keresztül:

2Kronikák 20:15b

„Így szól az Úr néktek: Ne féljetek és ne rettegjetek e nagy sokaság miatt; mert nem ti harcoltok velük, hanem az Isten.”

És a következő reggel, amikor az ellenséggel szemben kellett kiállniuk, akkor nem kardokkal és harci fegyverekkel mentek, hanem az Úr dicséretével mentek elől az énekesek.

A szentség énekével mentek az Úr énekesei, ezt énekelték: „*Tiszteljétek az Urat, mert örökkévaló az Ő irgalmassága!*”

A megpróbáltatás órájában, ahelyett, hogy a félelmekben megkötözve legyél - Izrael fiai dicsőséget adtak Istennek, és dicséretet énekeltek neki, pont úgy, mint Pál és Silás.

Mi volt a kimenetele ennek a harcnak? Nézzétek meg újra a 22. verset!

2Krónikák 20:22

„És amint elkezdették az éneklést és a dicséretet: az Úr ellenséget szerze az Ammon fiai és a moábiták és a Széir hegyén lakozók ellen, akik Júdára jövének, és megverettetének.”

Amikor elkezdtek énekelni, és dicséretet mondani az Úrnak, valami történt. Tanúbizonyoságot tehettek arról, hogy Isten ereje megnyilatkozott köztük.

A dicséret szelleme és az öröm szelleme egy jellemző tulajdonság volt a korai gyülekezetben.

Lukács 24: 50-53

„Kivitte pedig őket Betániáig; és felemelvén az Ő kezeit, megáldá őket. És lőn, hogy míg áldá őket, tőlük elszakadván, felvitették a mennybe. Ők pedig imádván Őt, visszatértek nagy örömmel Jeruzsálembe; És mindenkor a templomban voltak, dicsérvén és áldván az Istent. Ámen.”

Miután a tanítványok látták Jézus mennybemenetelét, Jeruzsálembe tértek meg nagy örömmel a szívükben, és dicsérvén és áldván, hálaadással teljesen a szívükben.

Apostolok Cselekedetei 2:46-47

„És minden nap egy akarattal kitarva a templomban, és megtörve házanként a kenyeret, részesednek vala eledelben örömmel és tiszta szívvel. Dicsérve az Istent, és az egész nép előtt kedvességet találva. Az Úr pedig minden napon szaporítja vala a gyülekezetet az üdvözülőkkel.”

Tehát nap mint nap egy akarattal voltak. Örömmel ettek együtt házanként, és dicsérték Istent.

A korai gyülekezeti időkben az öröm és Isten dicsérete - az nem csak ritka alkalmak eseménye volt. Nem olyan esemény volt, ami nagy ritkán egyszer-számra megtörtént. A Biblia ezeket a szavakat használja, hogy *'folytonosan,' 'nap mint nap.'*

Nagyon sok keresztény az évek során csak kér Istentől, és fél évben egyszer eszébe jut, hogy dicsérje Istent.

Ha ma kellene a keresztényekről írnia az Igének, akkor az Ige így hangzana, hogy: *nagy ritkán, esetleg félévenként dicsőséget adtak Istennek.*

A Biblia a korai gyülekezeti időről úgy szól, hogy folytonosan egy akarattal voltak a templomban és dicsérték nagy örömmel, tiszta szívvel Istent.

Ha szeretnénk látni a mai gyülekezeti korszakban ugyanazokat a történéseket, Isten erejének a megnyilvánulását, mint a korai gyülekezeti időkben, akkor ugyanazt a dicséret és öröm szellemét kell fenntartanunk, mint amit ők gyakoroltak.

Most nézzük meg az egység, az összevont szellem imáját - mert erő van az összekapcsolt, összevont imában.

Tudjuk azt a történetet az *Apostolok Cselekedetei 3.* fejezetében, amikor Péter és János a templomba akartak menni, és a koldus ott ült a templom bejáratánál. Péter azt mondta a koldusnak, hogy: *nézz mireánk!*

Természetesen a koldus azt remélve, hogy majd kap valamit tőlük, rájuk nézett. Péter pedig azt mondta neki: „ezüstöm és aranyam nincsen nékem, hanem amim van, azt adom néked. A Názáreti Jézus Krisztus Nevében kelj fel, és járj!”

Ezután Péter a jobb kezénél megragadta ezt az embert, és az erőt kapott a lábaiba, és elkezdett járni, és természetesen ez az ember bement a templomba járva és szökdelve, és dicsérte az Istent.

Ez akkora felkavarodást okozott az emberekben, hogy Pétert és Jánost a gyülekezet papjai, vénei elé állították, és börtönbe csukták őket, és másnap meg kellett jelenniük. Természetesen más választásuk nem volt a bírácnak, mint hogy szabadon engedjék őket, miután verést kaptak. De előtte megparancsolták nekik, hogy többet ne merjenek prédikálni a Jézus Krisztus Nevében.

Apostolok Cselekedetei 4:23-30

„Mikor pedig elbocsáttattak, menének az övéikhez, és elbeszélék, amiket a főpapok és a vének mondtak nekik. Ezek pedig mikor hallották, egy szívvel-lélekkel felemelék szavukat az Istenhez, és mondának: Urunk, Te vagy az Isten, aki teremtetted a mennyet és a földet, a tengert és minden azokban levő dolgot. Ki Dávidnak, a Te szolgálódnak szája által ezt mondtad: Miért zúgolódnak a pogányok, és gondolnak a népek hiábavalókat? Felállottak a földnek királyai, és a fejedelmek egybegyültek az Úr ellen és az Ő Krisztusa ellen. Mert bizony egybegyültek a Te szent Fiad, a Jézus ellen, akit felkentél, Heródes és Poncius Pilátus a pogányokkal és Izrael népével, hogy véghezvigyék, amikről a Te kezed és a Te tanácsod eleve elvégezte volt, hogy megtörténjenek. Most azért, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre: és add a Te szolgálódnak, hogy teljes bátorsággal szólják a Te beszédedet, a Te kezedet kinyújtván gyógyításra; és hogy jelek és csodák történjenek a Te szent Fiadnak, a Jézusnak neve által.”

Nézzétek meg, mi volt az első dolog, amikor Pétert és Jánost elbocsátották a börtönből! A sajátjaikhoz vezette őket az utuk.

Egy nagyon jó útmutatás: ha bajba kerülsz, menj a tiedhez, a sajátjaidhoz! Azokhoz, akik teljesekek hittel! Azokhoz menj, akik tudják, hogy hogyan kell imádkozni!

Ismerek egy idős nagymamát, aki nagyon kedves hívője volt az Úrnak, és egy pár évvel ezelőtt elbúcsúzott tőlünk, azt mondta, elmegy a gyülekezetünkből. Utána egy-két év eltelt, és valóban nem jött többet a gyülekezetbe. Amíg hozzánk járt előzőleg, addig a süket füle megnyílt, és a szeme, amely majdnem vak volt, meggyógyult.

És tudjátok, most nemrég újra visszajött. Két év szünet után a körülményei arra kényszerítették, a problémái, hogy visszajöjjön az övéihez, hogy segítséget kérjen. Mert az embereknek nincs hitük, és ezért szükségük van valakire, aki imádkozik.

Erről szól itt az Ige.

Arra gondolok, hogy ha ez a csoport, akihez Péter és János ment, olyanok lennének, mint mi ma - az első dolog, amit tennének ma a keresztyének, hogy egy bizottságot állítanának össze, egy küldöttséget, és elmennének, tárgyalásokat kezdeményeznének az ellenféllel.

Végül is ezek a papok, főpapok mind vallásos emberek voltak. Hittek Istenben, és hittek az imában. Egyetlen különbség az volt, hogy a főpapok nem fogadták el Jézus Krisztust, mint a Messiást, mint Istennek egyszülött Fiát.

Azonban a Biblia nem azt írja, hogy egy bizottságot hoztak létre, hogy kompromisszumokra menjenek. Hanem egy akarattal emelték fel a hangjukat Istenhez. Tudták az értékét az egy akaratú, összekapcsolt imának.

Az egyesített ima nagyon fontos ima! Az megzavar embereket, amikor együtt, egy szívvel-lélekkel összekapcsoltan imádkozunk. Zavarja az embereket, mert ilyenkor hangosan imádkozunk. Ilyenkor felemeljük a hangunkat, és a hitünket fölársztjuk Istenhez, egy akaraton, egy szívvel-lélekkel imádkozunk. Ilyenkor zajossá válunk.

Nincs a Bibliában olyan eset, hogy ilyenkor kineveztek volna egy imavezetőt, aki vezeti az imádságot. A Biblia azt mondja, hogy fölemelték a hangjukat, és egyszerre imádkoztak mindannyian, és mindannyian hangosan imádkoztak egyszerre.

Ilyenkor te is becsatlakozhatsz, amikor együtt imádkozunk mindannyian egy szívvel-lélekkel a szellemben.

Először meg kell újítani az elmédet, a gondolkodásmódodat, és utána tudsz bekapcsolódni az áldásokba.

Az áldásokat soha nem fogod megkapni, ha csöndben, csak nézelődő maradsz. Nem fogod megismerni az összekapcsolt, egy szívvel-lélekkel elmondott ima áldásait.

Mi volt az áldása ennek az összekapcsolt, egy hittel elmondott imának az Apostolok Cselekedetei 4. részében? Megválaszolta-e Isten az imájukat?

Apostolok Cselekedetei 4:31

„És minekutána könyörögtek, megmozdula a hely, ahol egybegyűltek; és betelének mindnyájan Szent Szellemmel, és az Isten Igéjét bátorsággal szólják vala.”

Látjátok a 29. versben mit imádkoztak?

Apostolok Cselekedetei 4:29

„Most azért, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre: és add a Te szolgálóidnak, hogy teljes bátorsággal szólják a Te beszédedet.”

Nem azt kérték az Úrtól, hogy mozdítsa el róluk az üldöztetést, hogy csapja le az ellenségeiket. Nem azt kérték az Úrtól, hogy tegye könnyűvé az ő útjukat. Azért imádkoztak, hogy az üldözéseik között az Igét bátorsággal tudják szólni - és az Úr megválaszolta az imájukat, hiszen az Ige azt írja, hogy a hely megmozdult, megrázkódott Isten erejétől, ahol összegyűltek.

Ismersz-e olyan keresztényeket, akik ma imádkoznak, és az imájuk megmozdít, megráz dolgokat? Ha ma a keresztények össze tudnának gyűlni, és ilyen egy szívvel-lélekkel tudnának imádkozni, akkor az egész világot meg tudnák rázni Jézusnak.

Sehol a Bibliában nem olvashatod, hogy az egyik keresztény a másik keresztény ellen imádkozott volna. Ez teljesen Ige ellenes, nincs igei alapja, és természetesen nem Istentől van az ilyen imádság!

Erő van az összekapcsolt imában!

És látjátok, hogy valami specifikus, meghatározott, egyedi dologért imádkoztak. Meghatározott volt az imájuk. Nem egy nagy általános ima-összejövetelt tartottak. Azért a szükségért imádkoztak, amellyel szembesültek az órában, és egyszerre imádkoztak mindannyian, és ahogy fölemelték a szívüket egy buzgó imádságban, megrázkódott a hely, ahol voltak.

Az előbbi tanításban hallhattatok Pálról és Silásról, akiket börtönbe vetettek, és ahelyett, hogy az Úrhoz panaszkodtak és siránkoztak volna, hogy mi történt velük, elkezdtek imádkozni, és dicséretet énekelni az Úrnak. Nem csöndesen, magukban tették mindezt, hanem Istenhez fordultak, úgy, hogy meghallották még a börtöntársaik is, ahogy Istennek énekeltek.

Van, aki azt mondja, hogy: *én csak csöndben imádkozom Istenhez, mert Isten úgy is tudja, hogy a szívemen ott a dal Istenhez.* Ha ott van egy dal, amit Istennek akarsz énekelni, akkor az kijön a szádból - mert a szívnek a teljességéből, a bőségéből szól a száj.

Isten megválaszolta-e Pál és Silás imádságát? A börtön alapjai megrázkódtak, és a láncok széttörettek az ima által.

A börtön alapjai és falai azért rázkódtak meg, mert együtt imádkoztak.

Nemcsak ez történt, hanem a börtönőrök is megváltást nyertek. Hiszen látták a börtönőrök, hogy mi történt: megrázkódnak a falak, a láncok leesnek, és ki tudnak menni a bebörtönzöttek - és a börtönőr annyira megijedt a történetektől, és látta, hogy a bebörtönzöttek kiszabadultak, hogy öngyilkosságot akart elkövetni.

Felfedezték-e azt, hogy Pál és Silás nem menekültek ki a börtönből, nem mentek el?

Apostolok Cselekedetei 16:28

„Pál azonban nagy fennszóval kiáltá, mondván: Semmi kárt ne tégy magadban; mert mindnyájan itt vagyunk!”

A börtönőr tudta, hogy a természetfelettil találkozott aznap éjszaka, és azt is tudta, hogy Pál és Silás nem hétköznapi emberek - és remegve borult le előttük.

Apostolok Cselekedetei 16:29-31

„Az pedig világot kérve beugrott, és remegve borult Pál és Silás elé, és kihozván őket, monda: Uraim, mit kell nékem cselekednem, hogy üdvözüljek? Azok pedig mondanak: Hígy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülsz mind te, mind a te házadnépe!”

Pál és Silás együtt való imádkozása eredményeként azon az éjszakán mind a börtönőr, mind az egész családja és háza népe elfogadta Krisztust, és megkeresztelkedtek.

Nem a földrengés ereje által nyertek üdvösséget, mert a börtönben zártak nem menekültek ki a börtönből, megszabadultak, de ottmaradtak. És akkor a börtönőr felfedezte, hogy: *erre nekem is szükségem van.*

Természetfeletti erő van az egyesített imádságban!

Apostolok Cselekedetei 1:14

„Ezek mindnyájan egy szívvel lélekkel foglalatosak valának az imádkozásban és a könyörgésben, az asszonyokkal és Máriával, Jézusnak anyjával és az Ő atyjafiaival együtt.”

Most az imádság egy másik fajtájára tértünk, a „gondjaimat az Úrra vetem” – imára. Az elkötelezés imájára, ami annyit jelent, hogy elkötelezem magam, hogy többet nem aggódom.

Amikor a megpróbáltatások szele fúj, pontosan úgy tehetünk, ahogy Isten Igéje mondja. Amikor a megpróbáltatások sújtanak minket, akkor minden gondunkat az Úrra vethetjük.

Néha úgy tűnik, hogy imádkozol egy probléma felől, és semmi eredményt nem kapsz. A meg nem válaszolt imádság mindig annak az eredménye, hogy nem az Ige *vonalában* imádkozunk.

Sokszor az elkötelezettség imáját kell elmondanunk.

Péter erről a fajta imáról tanít.

1Péter 5:7

„Minden gondotokat Őreá vessétek, mert néki gondja van reátok.”

A bővített Bibliafordítás nagyon jól hangzik:

„A gondjaitok teljességét, minden nyugtalanságotokat, minden aggodalmatokat, minden bizonytalanságotokat egyszer és mindenkorra vessétek Őrá. Mert Ő hatalmas odafigyeléssel van felétek, és odafigyelően gondoskodik rólad.”

Milyen csodálatos dolog az, amikor a gondjainkat az Úrra vetjük imádságban!

Amikor az emberek ezt a fajta 'elkötelezés imát' elmondják, akkor kiküszöbölődnek dolgok, gondok az életükből.

Néhány ember imája azért nem nyer választ, mert nem úgy cselekednek a gondokat, aggodalmakat, izgalmakat tekintve, mint ahogy az Ige mondja.

Vannak olyan keresztények, akik elfogadják az Igéből, hogy Isten képes arra, hogy minden gondjukról gondot viseljen, de ennek ellenére ők is részt vesznek ezen gondokban. Ezért nem kapnak az imáik választ.

Az nem elég, hogy látod, hogy Isten megérti, Isten foglalkozik a gondjaiddal. Meg kell *tenni* azt, amit az Ige mond, ha azt akarjuk, hogy mi teljesen megszabaduljunk, a problémáinktól.

Minden gondunkat, minden nyugtalanságunkat, minden aggodalmunkat az Úrra kell vetni, mert Ő gondot visel rólad.

Ez az odaszánás imája. Odaszánjuk az összes gondunkat, nehézségünket az Úrra.

Zsoltárok 37:5

„Hagyd az Úrra a te útjaidat, és bízzál benne, majd Ő teljesíti.”

Azt mondja a King James fordítás, hogy *„görgesd fel az útjaidat az Úr kezébe.”*

Vagyis hagyjad, kötelezd el, add oda a gondjaidat az Úrnak. Nem fogja elvenni addig tőled. Sokan imádkoznak úgy, hogy: *az Úr majd megkönnyíti az utamat.*

Nem fogja ezt megtenni. Nem csak azt akarja, hogy legyen könnyebb a terhed, Ő akarja mind vinni, az összeset.

Egy nagyon fontos alapvető rész van ebben a részünkről: oda kell adnunk ezeket az Úrnak mind. Mert Isten nem akarja a gyermekeitől, hogy aggodalmakkal teljesen éljenek, hogy le legyenek terhelve nyugtalansággal, izgalmakkal.

Tehát meg kell érteni, hogy az előbb felolvasott Igék - az *1Péter 5:7*, és a *Zsoltárok 37:5* -, mind rólad szól, te vagy az, akinek az útjaidat Rá kell hagyni! Neked kell az összes gondodat az Úrra vetni, te hagyod az útjaidat az Úrra! Vagyis nekünk a mi részünket meg kell tenni!

Engedelmeskednünk kell az Úrnak ezen Igékben, mielőtt az Úr a segítségünkre tudna jönni. El kell engednünk a problémáinkat, mielőtt az Úr azt el tudná venni tőlünk.

Ez egy egyszer és mindenkorra való megtétele, odaadása a problémáinknak - nem kell minden nap odaadnunk a problémáinkat.

Ha valóban odaadtad az Úrnak a problémáidat, akkor neked többé nincs problémád, szabad vagy tőle. Nem a te kezében van a probléma, hanem az Úr kezében.

Annyi mindent tett volna meg az Úr már nekünk, csak nem hagytuk, hogy megtegye.

Lehet, hogy őszinték, becsületesek és komolyak vagyunk az imáinkban, de nem látunk választ az imáinkra, mert nem az előírt szabályok szerint mentünk Elé.

Azokról a szabályokról és törvényekről van szó, amelyek az imádságot szabályozzák. Nem tettük meg, amit Ő mondott erről, és utána nem értjük, hogy miért nem tett meg bizonyos dolgokat a számunkra az Úr.

Valamikor a terheinket az oltár elé visszük, és imádkoztunk, és újra imádkoztunk, és újra imádkoztunk érte, és amikor készen vagyunk arra, hogy hazamenjünk, akkor újra föl vesszük a terheinket, és ahelyett, hogy az Úrnál hagytuk volna, hazavisszük őket.

Aztán vannak olyanok, akik *valóban* (igazából) nem akarnak megszabadulni a problémáiktól. Ugyan mondják, hogy szeretnének, de igazából nem így áll a dolog, mert ha nem lennének problémáik, akkor nem tudnák mivel elnyerni az emberek figyelmét, és szimpátiáját. Akkor nem lenne miről panaszkodniuk a többieknek. Mert akkor többé nem tudnának miről beszélgetni másokkal.

Ez egy nagyon gyakori dolog Magyarországon. Még prédikátorok esetében is előfordul, hogy arról szeretnek prédikálni, hogy micsoda terheket kell vinniük az Úrért.

Nem akarnak valójában megszabadulni a problémájuktól, ugyan mondják, hogy szeretnének szabadok lenni azoktól, de ha ez megtörténne velük, akkor többé nem tudnák az emberek figyelmét magura irányítani. Nem lenne miről panaszkodniuk. Nagyon megváltozna az életük.

Máté 6:25-27

„Azért azt mondom néktek: Ne aggodalmaskodjatok a ti éltetek felől, mit egyetek és mit igyatok; sem a ti testetek felől, mibe öltözködjétek. Avagy nem több-é az élet, hogynem az eledel, és a test, hogynem az öltözet? Tekintsetek az égi madarakra, hogy nem vetnek, nem aratnak, sem csűrbe nem takarnak; és a ti mennyei Atyátok eltartja azokat. Nem sokkal különbek vagytok-é azoknál? Kicsoda pedig az közületek, aki aggodalmaskodásával megnövelheti termetét egy arasszal?”

Jézus azt mondja itt, hogy: *ki az közületek, aki az ő aggodalmaskodásával, kesergésével bármit is meg tudna változtatni?*

Tudjuk, hogy az aggodalmaskodás olyan, mint egy hintaszék: ugyan foglalatossá tesz téged, elfoglalttá tesz, de nem visz előbbre.

A Lukács Evangéliumában ugyanez a tanítás megtalálható:

Lukács 12:22

„Monda pedig az Ő tanítványainak: Annakokáért mondom néktek, ne aggodalmaskodjatok a ti éltetek felől, mit egyetek; se a ti testetek felől, mibe öltözködjétek.”

„*Ne nyugtalankodjatok a holnap felől*” – mondja egy másik fordítás.

Természetesen terveket kell készítenünk a holnapra is. Természetesen valamennyi ellátást kell biztosítanunk a jövőre is. De amire az Úr Jézus itt tanít minket: az Úr nem akarja, hogy aggodalommal, nyugtalansággal, bizonytalansággal teljünk meg a holnap felől.

Mint ahogy a zsolnáros mondja, hogy: *nem tudok semmit a holnap felől, de tudom, hogy ki fogja a kezemet.*

Ez az egyetlen, ami fontos. Mert az aggodalmaskodás az megsemmisíti az imádat.

Filippi 4:6

„Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságokban és könyörgésekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt.”

Megint *te* vagy az, akinek meg kell értenie, hogy rólad szól az Ige!

„*Ne félj, ne nyugtalankodj, ne aggódj semmi felől*” – mondja a bővített fordítás.

Amíg nyugtalankodsz, aggódsz, idegeskedsz dolgok felől, addig semmissé teszed az imáidnak az erejét és hatását. Vagyis nem vetted még az Úrra - a gondok a tieid.

Mert ha a tiéd a gondod, akkor az nem Jézusé. Ha Jézusé a gond, akkor pedig neked nincs az.

Addig, amíg te még mindig aggodalmaskodsz a problémáid felől, fölébredsz éjszakánként, az éjszaka során forgolódsz az ágyadban, és megpróbálsz magad kigondolni a megoldást, akkor Jézusnak nincs meg a te gondod.

Amikor a gyomrod az idegességtől összerándul, amikor csak rá gondolsz, addig, amíg enni sem tudsz, mert annyira ideges vagy miatta - addig a gond nem Jézusé, a tiéd! És addig valóságban igazság az, hogy az imádság neked nem használ arról. Mert nem úgy imádkoztál, ahogy Ő megparancsolta.

Jézus megígérte, hogy mindazt valóságba hozza, amit kérsz tőle, ha valóban neki adod a gondjaidat.

Amikor ezeket a gondokat az Úrra vetettük, akkor nekünk már többé nincsenek gondjaink.

Ha a zsebemből kiviszem a száz forintot, és odaadom neked, akkor neked van száz forintod, és nekem nincs.

Amikor a gyülekezetben problémák merülnek föl a hívők életében, és talán téged is megkísért a dolog, hogy aggódjál, ilyenkor magadhoz kell szólni: *figyelj, te ennél jobban tudod ezt! Megpróbáltad magadra venni ezt a terhet. Ne tedd ezt!*

Az ördög megpróbál majd talán éjszaka is fölébreszteni bizonyos gondolatokkal, képekkel, hogy ez meg az fog történni a gyülekezetben. Vagyis mi történik? Meg leszel kísértve arra, hogy aggódj. Ilyenkor nyugodtan kezdj el nevetni az ördög képébe. Mondjad nyugodtan a képébe: *ördög, nekem nincs meg ez a problémám, mert ezt az Úrnak adtam, Ő viszi.*

Lehet, hogy egy aggodalmaskodó képet hoz a gyermekedről. Ilyenkor azt válaszolhatod az ördögnek, hogy: *ördög, te ugyan mutogathatod nekem ezt a képet, én akkor sem neked hiszek, mert ez a problémám az Úrnál van.*

Csodálatos, és szinte hihetetlen, hogy mit tud tenni az Úr a problémáiddal, ha tényleg az Ő kezében van!

De addig, amíg te ragaszkodsz hozzá, hozzá kötődsz, amíg te megpróbálsz kitalálni, hogy mit is kellene az Úrnak azzal a problémával tennie, megpróbálsz segíteni az Úrnak, hogy hogyan is oldja meg a problémádat - akkor nem az Úr a problémád, a tiéd, a teljes egésze.

Amikor a megpróbáltatás szele fúj körülötted, pontosan úgy kell tennünk, ahogy az Ige mondja: nem kell nyugtalanodnunk, és aggódnunk, és idegeskednünk, mert a terheinket az Úrra kell vetni.

És ha még nem tetted meg, akkor a legjobb idő, hogy most azonnal megtedd, hogy engedd el magadtól ezeket a problémákat, add az Úrnak, és legyen egy nyugodalmas, békés éjszakád!

Az ördög megpróbálja a problémád képét újra eléd hozni. Tiltsd meg ezt a képet az elmédben, parancsold el onnan, és mond azt az ördögnek hogy: *nem, ördög, ez nem az enyém, ez a probléma ezentúl az Úr, az Ő kezében van!*

Isten azalatt is dolgozni fog a problémád megoldásán, miközben te alszol, mert ő soha nem alszik.

Zsoltárok 121:4

„Ímé, nem szunnyad és nem alszik az Izraelnek őrizője!”

Neked szükség van alvásra, de az Úrnak nem.

Azt is mondja az Ige, hogy az Ő szentjeinek békességes alvást ad.

Zsoltárok 127:2

„Hiába néktek korán felkelnetek, későn feküdnötök, fáradsággal szerzett kenyeret ennetek! Szerelmesének álmában ad eleget.”

Az Úr az ő szerelmével szeret téged, az Ő szeretettje vagy, mert elfogadtad az Ő egyetlen szeretett Fiát, Jézus Krisztust. Ezért békességben alhatsz, gondok nélkül.

Ha valóban hisszük a Bibliát, és gyakoroljuk Isten Igéjét, vagyis alkalmazzuk azt, akkor soha nem aggódhatunk. Ha valóban hisszük Jézus szavait: *„ha bármit kértek az én nevemben, én megteszem azt.”*

Akkor sem kell aggodalmaskodnunk, hogy ha a házuk leég, amíg mi távol vagyunk otthonról. Akkor sem kell aggodalmaskodnunk, vagy izgulnunk miatta. *Hála az Úrnak, az Úr ad majd nekünk egy jobbat!*

Ez a fajta hozzáállás, amit Isten szeretne, ha így élnék.

Célból szánd el a szívedet erre, hogy te így fogod élni az életedet Isten Igéje szerint. Gyakorold a hitet!

Máté 6:5-6

„És mikor imádkozol, ne légy olyan, mint a képmutatók, akik a gyülekezetekben és az utcák szegletein fennállva szeretnek imádkozni, hogy lássák őket az emberek. Bizony mondom néktek: elvették jutalmukat. Te pedig, amikor imádkozol, menj be a te belső szobádba, és ajtódat bezárva, imádkozzál a te Atyáddhoz, aki titkon van; és a te Atyád, aki titkon néz, megfizet néked nyilván.”

Jézus itt azt mondja, hogy amikor imádkozol, akkor nehogya úgy legyél, mint a képmutatók!

Bizonyára senki sem akar képmutatóvá válni az imádságaiban, mert Jézus itt elmagyarázza, hogy hogyan imádkozik egy képmutató. Úgy szeretnek imádkozni a képmutatók, hogy a gyülekezetekben és az utcák szélén fennállva imádkoznak, hogy lássák őket az emberek, hogy ők bizony imádkoznak.

Ahogy az előbb elmondtuk, van az összekapcsolt, közös akaratú, egy szívvel-lélekkel való imádság, és van a saját személyes, magán imaéleted az imaszobádban.

Az Apostolok Cselekedeteiben tanulmányozhatod az összes csoportosan elmondott imádságot.

Amiről Jézus itt tanít, az annak a veszélye, amikor az emberek csupán azért imádkoznak, hogy a többiek, az emberek, lássák őket.

Ezek azok az emberek, akik azért imádkoznak nyilvánosan, hogy valóban szelleminek tűnjenek a többiek szemében. Hogy a többiek azt gondolják róluk, hogy ők valóban hatalmas imaemberei az Úrnak.

És azok, aki az imaszobájukba bezárkózva imádkoznak, megkapják a jutalmukat.

Ha képmutatóan imádkozol, akkor az összes jutalom, amit kapsz, a többiek tapsolása és elismerése.

Nagyon fontos, hogy Jézus azt tanítja, hogy bizony be kell menni a te imaszobádba, a belső szobádba, ahol csak az Atya lát, és Ő titkon néz.

Vagyis Jézus hangsúlyozza a fontosságát a személyes magán imaéletednek.

A közös imaélet is nagyon fontos, és alapvető a gyülekezet életében.

Nagyon fontos a közösen elmondott imádság, a megerősítése szempontjából egy család életének például.

A személyes, magán imaélet a belső imaszobádban pedig nagyon fontos a te belső embered fejlődése szempontjából.

Nemcsak a bajok, és problémák idején kellene imádkozni!